

El tresor de Cala Banys

El tresor de Cala Banys

CARLOS ARBÓ

La trobada familiar en el bar de Cala Banys per fer petar la xerrada s'allarga durant la nit de principis d'agost. La vetllada, en aquest indret paradisiac de Lloret és part del ritual de cada estiu per assolir unes hores de calma i tranquil·litat. Només esdeveniments imprevistos poden esguerrar la cita.

L'eslògan «Vine sense presses» que ha triat el singular establiment amb terrasses arran de mar actua com una invitació subtil que incita, còmodament asseguts en cadires de vímet, a tastar un elixir

medicinal mentre sona una melodia suau capaç d'apaivagar qualsevol neguit quotidià.

El bar musical, inaugurat el 13 de juny de 1967 amb vocació elitista, continua fidel avui dia als seus orígens. L'Anna Rosa Fàbregas, al capdavant del negoci després de la mort del seu home, en Pep Tallada, l'any 1987, ho deixa clar: no és un lloc per a la púrria de visitants de sol i platja.

No obstant això, el procés selectiu no és tan dràstic com podria suggerir una declaració de principis tan implacable. De fet, l'encantador paratge acull a joves parelles que, anant ben justos de calés, s'esmunyen cap als amagatalls de les taules estratègicament situades entre els roquissars, lluny de mirades indiscretes. És a dir, el preu prohibitiu dels còctels per a les bosses eixutes de la immensa majoria de turistes no és un obstacle insalvable. Tampoc desmereixen alguns cambrers que no són pas la simpatia personificada o desconeixen l'origen del daiquiri, un combinat creat per un emigrant lloretenc, en Constantí Ribalaigua, propietari del bar Floridita de l'Havana, mundialment famós gràcies a l'escriptor Ernest Hemingway.

Per cert, el daiquiri de Cala Banys no és pas el d'en Ribalaigua sinó una barreja de rom Bacardi, suc de llimona i suc de maduixa que s'aboca en una copa poc generosa i sense gaire frescor. No hi fa res!

Ara bé, és impagable l'espectacle que ofereix la caleta adornada amb llentiscles, farigoles, esbarzerars, atzavares, garrigues, gineberes, eucaliptus, pins i palmeres.

Tampoc té preu respirar l'olor de plantes i arbres, sentir el remoreig del mar i contemplar el rabeig de les ones que colpegen les roques, esbargint les minúscules espurnes de salabor per tot arreu.

Una percepció que recull el poema Capvespre a cala Banys de Pere Vives i Sarri: «Per l'ala del silenci llisca el vent / i les ones manyagues / s'arrissen suaument damunt les roques. / Per l'hivernacle un lent fluir de música / embriaga els sentits / desperts al blau del mar i a l'hora dolça. / ... Capvespre a cala Banys, recer dilecte, / on les hores esguarden quietuds / i la sentor del mar arriba pura.»

Que ningú s'enganyi, doncs! El tresor de cala Banys no és un daiquiri. És el paisatge!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/08/11/tresor-cala-banys/738388.html?utm_source=rss